

Postanowienie z dnia 5 stycznia 2007 r.

III UZ 12/06

1. Przepis art. 380 k.p.c., określający rozpoznanie przez sąd drugiej instancji postanowień, które nie podlegały zaskarżeniu, ma zastosowanie do rozpoznania przez Sąd Najwyższy zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji (art. 398²¹ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

2. „Trudność w kontaktowaniu się ze stroną” nie uzasadnia przywrócenia terminu do uiszczenia opłaty podstawowej od skargi kasacyjnej wniesionej przez pełnomocnika będącego radcą prawnym.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 stycznia 2007 r. sprawy z odwołania Marianny S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w L. z udziałem Lecha C. - Zakładu Instalacji Elektrycznych w B.P. o ustalenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu, na skutek zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 31 października 2006 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2006 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie oddalił apelację wnioskodawczynie Marianny S. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 4 kwietnia 2005 r. oddalającego odwołanie wnioskodawczynie od decyzji ZUS Oddziału w R. z dnia 30 grudnia 2003 r. W dniu 12 września 2006 r. skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła wnioskodawczynie działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym. Pełnomocnik wnioskodawczynie przy wniesieniu skargi kasacyjnej nie uiszczył opłaty podstawowej, o której mowa w art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o

kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). W dniu 15 września 2006 r. pełnomocnik wnioskodawczynie złożył wniosek o przywrócenie terminu do uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej dokonując jednocześnie uchybionej czynności. Pełnomocnik wnioskodawczynie uzasadnił ten wniosek niemożnością skontaktowania się z wnioskodawczynią z powodu jej nagłego wyjazdu spowodowanego sprawami osobistymi. Postanowieniem z dnia 23 października 2006 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie wniosek ten oddalił. Sąd Apelacyjny uznał, że pełnomocnik wnioskodawczynie nie wykazał, aby nie ponosił winy w uchybieniu terminu do uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej. Przy dochowaniu należytej staranności i dbałości o własne interesy opłata mogła być uiszczona w wymaganym terminie. Trudność kontaktowania się pełnomocnika z jego mocodawcą nie jest okolicznością usprawiedliwiającą uchybienie przedmiotowemu terminowi, skoro chodziło o kwotę 30 zł, a ponadto pełnomocnik nie kontaktował się w kwestii opłaty bezpośrednio z wnioskodawczynią ale z jej synem. Sporządzając skargę, pełnomocnik wnioskodawczynie powinien liczyć się z koniecznością uiszczenia opłaty i podjąć w tym kierunku stosowne działanie. W tych okolicznościach podane (we wniosku o przywrócenie terminu do uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej) przyczyny naruszenia tego terminu dotyczą prowadzenia sprawy przez pełnomocnika w ramach udzielonego pełnomocnictwa.

Postanowieniem z dnia 31 października 2006 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 130² § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 26 czerwca 2006 r., skoro z wniesieniem skargi kasacyjnej nie została uiszczona opłata, o której mowa w art. 36 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego wniosła wnioskodawczynie domagając się jego uchylenia, a także uchylenia postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 23 października 2006 r. Skarżąca podniosła, że wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej jej pełnomocnik opłatę uiszczył, co - jej zdaniem - powinno wywołać skutek od daty wniesienia skargi kasacyjnej. Opłata od skargi kasacyjnej została wniesiona bez wezwania do jej uiszczenia przez sąd. Skarżąca powołała się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2005 r., II UZ 72/04 (OSNP 2005 nr 20, poz. 325), zgodnie z którym „na postanowienie sądu drugiej instancji o odrzuceniu wniosku o przywrócenie

terminu do wniesienia kasacji zażalenie nie przysługuje (art. 393¹⁸ § 2 k.p.c.). Takie postanowienie może być skontrolowane w ramach rozpoznania zażalenia na postanowienie o odrzuceniu kasacji (art. 380 w związku z art. 397 § 2 k.p.c.).” W świetle tego postanowienia Sąd Apelacyjny dokonał błędnej interpretacji stanu faktycznego, tj. okoliczności uchybienia terminu do wniesienia opłaty od skargi kasacyjnej, a następnie wniesienia opłaty bez wezwania Sądu i dokonania czynności na zasadzie art. 169 § 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie jest w zażaleniu kwestionowane, że wnioskodawczyni nie zachowała właściwego terminu do uiszczenia opłaty od wniesionej skargi kasacyjnej i że z tego powodu wynikają konsekwencje określone w art. 130² § 3 k.p.c. Jedynym przeciwstawieniem ustawowo określonych konsekwencji nieuiszczenia opłaty sądowej od skargi kasacyjnej w przewidzianym do tego terminie stanowi - według wnoszącej zażalenie - jej wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia opłaty. Przywrócenie bowiem tego terminu połączone z uiszczeniem opłaty powodowałoby usunięcie skutków naruszenia terminu. Jednakże wniosek o przywrócenie terminu został oddalony postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 23 października 2006 r. Postanowienie to nie należy do kategorii postanowień kończących postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 394¹ § 2 k.p.c. i dlatego nie podlega zaskarżeniu do Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy przyjął, że rozpatrywane zażalenie zawiera wniosek umożliwiający w trybie art. 380 k.p.c. rozpoznanie postanowienia nie podlegającego zaskarżeniu. Rozpoznając postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 23 października 2006 r. oddalające wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia opłaty od skargi kasacyjnej - Sąd Najwyższy podzielił podstawy tego postanowienia. Powoływanie się przez pełnomocnika strony na bliżej nieokreśloną trudność jego kontaktowania się ze stroną w kwestii wniesienia opłaty sądowej w kwocie 30 zł, w ustalonych okolicznościach, że skarga kasacyjna została wniesiona w terminie, a ponadto, że pełnomocnik nawet nie kontaktował się ze stroną bezpośrednio, z pewnością nie usprawiedliwia opóźnienia. Nie budzą wątpliwości ustalenia Sądu Apelacyjnego, że uchybienie terminu do wniesienia opłaty od skargi kasacyjnej nastąpiło z przyczyn zależnych od strony i jej pełnomocnika ze względu na zależny od tych osób sposób ułożenia między nimi umocowania procesowego.

Jeżeli zatem skarga kasacyjna nie została należycie opłacona, a wniosek o przywrócenie terminu do dokonania takiego opłacenia - został zasadnie oddalony - to zaskarżone zażaleniem postanowienie nie nasuwa żadnych zastrzeżeń, a zażalenie okazało się oczywiście bezzasadne.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy postanowił stosownie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.

=====